

Í MELDRINUM

Eg eri als ikki keðiligur

– Nógv halda, at eg eri hasin har turrsligi og keðiligi granskarin, og tá eg so fortelji onkra stuttliga søgu, gerast tey púra ovfarin. Tað sigur yvirlæknin og granskarin, Pál Weihe, ið sjálvur áður hevur etið grind og roykt sigarettir

Rannvá G. Fossaberg

Hann er maðurin, sum eitt nú mælir okkum til ikki at eta grind, lata vera við at roykja, vera varin við sólini og minnst til at fáa nóg mikið av rørslu í gerandisdegnum.

– Eg veit væl, at tað er troyttandi fyri summi, at eg altíð komi við boðum, ið fólk helst ikki vilja hoyra, men tað er ein partur av mínum arbeiði at kunna fólk um ymsar heilsuvandar, sigur Pál Weihe. Sum formaður í Fólkaheilsuráðnum og yvirlækni á Deildini fyri Arbeiðs- og Almannaheilsu granskar hann og ger metingar um heilsuna hjá føroyingum og er javnan frammi í miðlunum og fortelur um nýggjastu vitanina innan heilsuøkið.

– Áðrenn eg skal fram alment og koma við eitt nú einum til-mæli, um at fólk ikki skulu eta

grind, hugsí eg um, at hesi boðini allarhelst ikki verða væl móttikin. Men eg havi mínar kanningar at vísa á, og fólk skulu kunnast úr úrslitini. Um onkur heldur meg vera strævnan og keðiligan, tað kann eg væl liva við, greiðir Pál Weihe frá.

Tók avger á jólaborðhaldi

Hóast Pál Weihe gongur høgt upp í sítt arbeiði og trívist væl við tí, hann fæst við, heldur hann tað vera týðningarmikið at kunna prátta um onnur ting enn arbeiði.

– Tá mann situr í einum starvi, sum eg geri, er umráðandi at vita, nær tú skalt tosa, og nær tú skalt

tiga. Eg kundi ongantíð funnið uppá, at sett meg at kjakast um til dømis grind og royking, meðan eg eri í eini veitslu, føðingardeggi ella okkurt tíligt, sjálvt um eg havi mína avgjördu meining um hesi tingini, sigur Pál Weihe. Tá hann á sinni saman við landslækninum

hava ein frían vilja. Eg eri bara so at siga ein prestur, ið vísir vegin, sigur Pál Weihe. Sjálvur hevur hann fyrr etið nakað av grind, men tað var ein ávís uppliving til eitt jólaborðhald, sum fekk hann at taka endaliga stöðu um als ikki at eta grind.

– Í nógv ár havi eg gjørt kanningar, og úrslitini eru púra greið. Hvalirnir eru illa dálkaðir, og tískil er grind ikki heilsugóður kostur fyri okkum menniskju

kom við grindatilmælinum, vóru tað ikki øllum, ið hóvaðu boðini um ikki at eta grind, men Pál Weihe heldur, at fólk so við og við eru farin at skilja boðskapin.

– Serliga kvinnur við barn lurta eftir boðunum, og tað er sjálvandi gleðiligt. Eg plagi at siga, at samfelagið er frælst, og fólkin

– Tað var til eina stóra jóla-veitslu á Hotel Føroyum. Sum partur av forrættinum vóru nøkur stykkir av grind og spiki. Eg vildi vera høviskur og væluppdrgin, so eg át sjálvandi forrættin. Tá steðg-ur er í borðhaldinum, kemur ein maður fegin yvir til mín og sigur »Øll við mítt borð ótu grindina og

spikið, men eg helt meg til tíni ráð og át ikki.« Tá kendi eg meg illa og setti mær fyri, at hetta vildi eg ikki uppliva aftur, greiðir Pál Weihe frá, sum líka síðani ikki hevur etið grind og spik.

Watson bað um stuðul

Tað eru tey, ið vilja vera við, at tað er fanatiskt als ikki at eta grind, men hesum er Pál Weihe ikke samdur í.

– Í nógv ár havi eg gjørt kanningar, og úrslitini eru púra greið. Hvalirnir eru illa dálkaðir, og tískil er grind ikki heilsugóður kostur fyri okkum menniskju, sigur Pál Weihe og leggur afturat, at hann á ongan hátt er ímóti grindadrápi.

– Tað eru hvalirnir, sum eru offur fyri dálkingini, og í mínum arbeiði og kunning royni eg at verja menniskjuni, greiðir Pál

...framhald á síðu 10